

Zitting 1979-1980

15 685

Wijziging van de Wet op de loonbelasting 1964 en de Coördinatiewet Sociale Verzekering

Nr. 5

MEMORIE VAN ANTWOORD

Ontvangen 26 november 1979

Inleiding

De leden van de C.D.A.-fractie erkennen dat het arrest van de Hoge Raad van 15 april 1978 (BNB 1978/80) ongewenste consequenties laat ontstaan, te weten het niet in de belastingheffing betrekken van vergoedingen voor normale ziektekosten welke niet aftrekbaar zijn als buitengewone lasten. Zij erkennen dat door dit arrest belangrijke verschillen ontstaan voor de belastingheffing tussen werknemers die de ziektekosten vergoed krijgen via een derdenfonds en werknemers die geen gebruik kunnen maken van een derdenfonds en dat de gevolgen van het arrest niet aanvaardbaar zijn en voorts dat een wijziging van de Wet op de loonbelasting in dit opzicht noodzakelijk is.

Het in het wetsontwerp neergelegde voorstel de in artikel 11 opgenomen delegatiebevoegdheid zo te verruimen dat aan de daar genoemde vrijstelling voorwaarden kunnen worden verbonden, dan wel dat bepaalde categorieën aanspraken, uitkeringen of verstrekkingen kunnen worden uitgezonderd, roept bij de genoemde leden toch vragen op. De erkenning van de noodzaak tot wijziging van de Wet op de loonbelasting houdt volgens deze leden nog niet vanzelfsprekend en automatisch in dat daarom de in artikel 11 opgenomen delegatiebevoegdheid moet worden verruimd. Het wetsontwerp voorziet in een zodanige verruiming van de delegatiebevoegdheid dat aan het niet tot het loon rekenen van bepaalde bestanddelen beperkende bepalingen kunnen worden verbonden. Deze leden menen dat alsnog de vraag aan de orde dient te worden gesteld of het wellicht nodig is in de wet zelf zowel de aan een vrijstelling te verbinden voorwaarden als het uitzonderen van de vrijstelling van bepaalde soorten aanspraken, uitkeringen en verstrekkingen, te regelen. Het gaat hierbij naar hun oordeel om de principiële vraag in welke gevallen delegatie bij belastingen toelaatbaar is en hoever die delegatie in die gevallen mag gaan. Zij wijzen in dit verband ook op hun bijdrage aan het voorlopig verslag van het wetsontwerp nr. 15 575 ter zake van de nieuw voorgestelde grondwetsbepaling inzake belastingen.

Wij hebben kennis genomen van de bijdrage van deze leden aan het voorlopig verslag van het wetsontwerp 15 575, waarop in de memorie van antwoord van dat wetsontwerp nader wordt ingegaan. In de onderhavige memorie willen wij ons beperken tot de vraag waarom in het wetsontwerp gekozen is voor een verruiming van de delegatiebevoegdheid.

De delegatiebevoegdheid welke thans neergelegd is in artikel 11, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 is vrij algemeen geformuleerd en geeft de Minister van Financiën de mogelijkheid om de daar genoemde aanspraken, uitkeringen en verstrekkingen niet tot het loon te rekenen. Deze algemene formulering brengt naar onze mening mee dat met betrekking tot de bevoegdheid uitkeringen uit derdenfondsen niet tot het loon te rekenen tevens de bevoegdheid bestaat om deze uitzondering op het loonbegrip niet voor alle uitkeringen uit derdenfondsen van toepassing te laten zijn.

Uit de conclusie van de advocaat-generaal en de noot van prof. H. J. Hofstra bij het arrest van de Hoge Raad van 15 april 1978 blijkt dat ook zij van mening zijn dat de machtigingsbepaling van artikel 11, tweede lid, letter f, de mogelijkheid openlaat dat de vrijstellingsbepaling een kleiner gebied binnen het door de delegatiebepaling bestreken terrein beslaat. De Hoge Raad is op deze kwestie niet nader ingegaan en achtte de onderhavige bepaling op historische gronden niet verbindend. Met de thans voorgestelde wijziging wordt beoogd buiten twijfel te stellen dat de Minister bij het vrijstellen van de daar genoemde aanspraken, uitkeringen en verstrekkingen, beperkingen kan stellen. Wij vestigen er de aandacht op dat niet wordt voorgesteld te komen tot een uitbreiding van het gebied dat door de delegatiebevoegdheid wordt bestreken.

Wanneer thans gekozen zou zijn voor een meer gerichte maatregel, waarbij de voorwaarden en de beperkingen in de wet zelf opgenomen worden, zou daarmee de gehele delegatiebevoegdheid van artikel 11, tweede lid, op losse schroeven worden gezet. Dat zou betekenen dat de uitvoeringsvoorschriften van de artikelen 11 en 12 van de Uitvoeringsbeschikking loonbelasting 1972 volledig in de wet moeten worden opgenomen. Het is immers niet denkbeeldig dat in de toekomst gelijksoortige problemen rijzen ten aanzien van andere onderdelen van het tweede lid van artikel 11, welke eveneens zijn uitgewerkt in de uitvoeringsbeschikking. Het behoeft geen betoog dat het opnemen van al deze voorschriften in de wet de wettekst aanzienlijk zou verzwaren. Aanpassingen aan gewijzigde omstandigheden op dit terrein zouden dan voorts telkenmale moeten geschieden door middel van wetswijziging. Wij achten het met onze ambtsvoorgangers ongewenst de bij de wetgeving betrokken instanties met wijzigingen van veelal ondergeschikt belang te bezwaren.

De leden van de C.D.A.-fractie vragen of de strekking van de voorgestelde bepaling is dat de bewindslieden een volledige discretionaire bevoegdheid krijgen om bepaalde bedragen al dan niet buiten het loonbegrip als object van belasting- en premieheffing te doen vallen en om op elk door hen gewenst moment daarin wijziging te kunnen brengen. Zij vragen zich af hoe deze totale delegatie past bij de memorie van toelichting op het wetsontwerp 15 575 waarin op blz. 5 is opgemerkt dat de fiscale wetgever bij delegatie grote terughoudendheid in acht moet nemen. Naar hun oordeel moet een richtsnoer daarbij zijn dat het aanbeveling zou verdienen, indien delegatie niet te vermijden valt, punten als de kring van belastingplichtigen en de belastinggrondslag in de wet zelf te vermelden.

Zij vragen zich voorts af of het goed gezien is dat dit uitgangspunt niet wordt gevolgd in dit wetsontwerp dat de belastinggrondslag zelf raakt en zo ja, waarom dit het geval is. Naar ons oordeel is de strekking van artikel 11, tweede lid, zodanig dat de Minister van Financiën de bevoegdheid heeft de in dat lid genoemde aanspraken, uitkeringen en verstrekkingen vrij te stellen. Een verplichting tot vrijstelling daartoe volgt niet uit deze bepaling. Wij zijn van mening dat daarmee tevens is aangegeven dat een beperkt gebruik van deze bevoegdheid kan worden gemaakt. Het onderhavige wetsontwerp strekt ertoe dit uitgangspunt, dat op verschillende punten in de geldende uitvoeringsvoorschriften tot uiting komt, uitdrukkelijk in de wet vast te leggen.

Wij zijn derhalve niet van oordeel dat de reeds bestaande delegatiebevoegdheid door dit voorstel ingrijpend wordt gewijzigd, laat staan dat er sprake zou zijn van een volledige discretionaire bevoegdheid. Het is juist dat in dit geval enigermate wordt afgeweken van het uitgangspunt dat de belas-

tinggrondslag in de wet moet worden vermeld. Dit vloeit echter voort uit de huidige opzet van artikel 11 van de Wet op de loonbelasting 1964, waarbij principieel is gekozen voor bepaalde uitzonderingen op bovenbedoeld uitgangspunt.

Op de vraag waarom wij menen dat de doelstelling van dit wetsontwerp alleen via delegatie kan worden geregeld en niet via een duidelijke regeling in de wet zelf is hiervoor reeds ingegaan.

Op de vraag welk gebruik wij van de delegatiebevoegdheid zullen maken, kunnen wij meedelen dat wij voornemens zijn bij de vrijstelling van uitkeringen uit derdenfondsen een uitzondering te maken voor uitkeringen ter zake van bevalling, ziekte of invaliditeit, zoals dat voor de onverbindendverklaring door de Hoge Raad het geval was.

Wij betreuren het dat de leden van de V.V.D.-fractie zich niet onverdeeld gelukkig tonen met dit wetsontwerp en zowel tegen formele als tegen materiële kanten van de voorgestelde regeling bezwaren hebben.

De genoemde leden achten het woord «enigszins» (bedoeld is hier waarschijnlijk «enigermate») niet op zijn plaats aangezien naar hun oordeel de beoogde verruiming aanzienlijk is. Zou dit niet zo zijn dan zou het instrument van een wetswijziging niet gepast zijn.

Hoewel deze leden erkennen, dat aan enige delegatie niet te ontkomen is, hadden deze leden zich vanouds uiterst voorzichtig en restrictief tegen de neiging tot delegatie – niet alleen in de belastingwetgeving maar zelfs op quasi fiscale terreinen als die van de vermogensaanwasdeling – opgesteld. Zij voelden zich voor wat betreft de fiscale wetgeving daarin gesterkt door opmerkingen in de memorie van toelichting (blz. 5) van stuk 15 575: het ontwerp houdende verklaring dat er grond bestaat (...) tot verandering in de Grondwet van bepalingen inzake de belastingen. Daar wordt door leden van het huidige kabinet de wetgever op het hart gedrukt «op het stuk van belastingen grote terughoudendheid» in acht te nemen.

Wij zijn het niet eens met deze leden dat de in het wetsvoorstel beoogde verruiming aanzienlijk zou zijn. Zoals wij hiervoren in ons antwoord op vragen van de C.D.A.-fractie hebben uiteengezet, zijn wij van oordeel dat waar de wetgever een zekere bevoegdheid aan de lagere wetgever geeft, deze laatste de mogelijkheid moet hebben alleen beperkt gebruik van zijn bevoegdheid te maken. Wij hebben de indruk dat deze leden de principiële betekenis van het onderhavige wetsontwerp overschatten.

Het instrument van wetswijziging is noodzakelijk omdat wij geen andere mogelijkheid zien tot het ongedaan maken van de ongewenste consequenties van het arrest. Voorts wordt met de voorgestelde wetswijziging voorkomen dat, wanneer in de toekomst soortgelijke problemen rijzen met betrekking tot andere onderdelen van artikel 11, tweede lid, telkenmale onverbindendverklaring moet worden gevreesd. Deze leden vragen waarom wij het kennelijk niet mogelijk geacht hebben de bevoegdheden die wij in dit geval menen nodig te hebben, in de wet zelf vast te leggen.

Hierboven hebben wij onze bezwaren tegen deze oplossing uiteengezet. Tevens is daar ingegaan op de vraag welk gebruik wij van de thans gevraagde bevoegdheden denken te maken.

De mening van deze leden dat voorshands de rechtszekerheid van de contribuabelen en het bestendige beleid van de overheid door de in het wetsontwerp aangeduide weg onvoldoende worden gewaarborgd, kunnen wij niet delen. Ook gedelegeerde wetgeving dient immers naar ons oordeel met grote zorgvuldigheid te geschieden, waarbij met name de rechtszekerheid voor de contribuabele en een bestendig beleid in acht moeten worden genomen.

Alternatieve regelingen

De leden van de C.D.A.-fractie hebben in het voorlopig verslag over wetsontwerp 15 575 vier suggesties gedaan om het parlement bij de toepassing van gedelegeerde wetgeving te betrekken. Nu het bij uitkeringen uit derdenfondsen om de belastinggrondslag zelf gaat en in de toelichting op het

meer genoemde wetsontwerp opgemerkt wordt dat bij delegatie o.a. de belastinggrondslag in de wet zelf dient te worden vermeld, vragen zij ons aan te geven of wij een van de door hen genoemde mogelijkheden en met name de onder c genoemde als een reële beschouwen. Een andere mogelijkheid is naar hun mening om de regeling later alsnog in de wet zelf op te nemen.

Wij staan in beginsel positief tegenover de gedachte dat het parlement bij belangrijke toepassingen van gedelegeerde wetgeving betrokken wordt. Het komt ons voor dat de door deze leden geopperde mogelijkheid tot voor-informatie van het parlement daartoe een praktische oplossing kan bieden. Overigens zouden wij bij het onderhavige wetsontwerp niet uitgebreid willen ingaan op de vraag hoe die betrokkenheid geëffectueerd zou kunnen worden nu deze vraag alsmede de verdere problematiek met betrekking tot de delegatiebevoegdheid op korte termijn afzonderlijk aan de orde zullen komen bij de beantwoording van de vragen en opmerkingen van deze en ook andere leden in het kader van het voorstel tot wijziging van de Grondwet.

Op de vraag van deze leden of de belastinggrondslag alsnog in de wet zelf vermeld zou kunnen worden en zo niet, of dan niet ten minste een indicatie daarvan zou moeten worden gegeven in de voorgestelde wetsbepaling zijn wij hiervoor reeds ingegaan. Wij achten vermelding in de wet niet onmogelijk, maar wijzen op de eerder aangeduide belangrijke bezwaren. Zo zou niet kunnen worden volstaan met het noemen van de beperking ten aanzien van uitkeringen ter zake van bevalling, ziekte en invaliditeit. Ook de uitzondering voor pensioenuitkeringen zou moeten worden vermeld.

De leden van de C.D.A.-fractie vragen een nadere toelichting op het onderscheid tussen kosten van ziekte enz. en bijzondere kosten. Wij menen dat met betrekking tot ziektekosten onder *bijzondere* kosten moet worden verstaan die kosten die gelet op hun aard en omvang niet zijn te beschouwen als normale kosten. Onder normale kosten worden dan met name begrepen de premie voor een privé-ziektekostenverzekering, de kosten voor huisarts, medicijnen, de kosten van een specialist en de kosten van ziekenhuisverpleging, of meer algemeen gezegd de kosten die naar aard en omvang overeenkomen met uitkeringen en verstrekkingen ingevolge de Ziekenfondswet. In artikel 12 van de Uitvoeringsbeschikking loonbelasting 1972 is deze opvatting omtrent bijzondere kosten thans uitdrukkelijk vastgelegd. Het had de leden van de V.V.D.-fractie enigszins verbaasd, dat de bewindslieden in de memorie van toelichting de begrippen «normale ziektekosten» en «bijzondere ziektekosten» naast elkaar bleven gebruiken, nu toch – zoals ook de Raad van Werkgeversverbonden memoreert – zowel in de praktijk als in de rechtspraak is gebleken, dat dit onderscheid niet of nauwelijks kan worden gemaakt. Indien zulk een onderscheid toch op bruikbare wijze in een uitvoeringsbeschikking gedefinieerd zou kunnen worden, waarom, zo vragen deze leden, zou het dan niet in een wettekst kunnen worden verwoord?

Wij menen dat sedert 1977 aan de hand van het begrip bijzondere ziektekosten zoals dit is gedefinieerd in artikel 12, letter e, van de Uitvoeringsbeschikking loonbelasting 1972, in de praktijk zonder al te veel problemen kan worden uitgemaakt wat normale ziektekosten zijn en wat niet. De redenen om deze definitie niet in de wettekst op te nemen, zijn hiervoor reeds genoemd.

Parlementaire geschiedenis van de betrokken bepaling

Zowel de leden van de fractie van het C.D.A. als de leden van de fractie van de V.V.D. grijpen terug naar de behandeling van de Wet op de loonbelasting 1964 en met name naar het antwoord op de vraag van vele leden uit het voorlopig verslag of de in het tweede lid, letters b, c, d en e, facultatief gestelde mogelijkheden van aftrek van het loon niet onder de imperatieve aftrekposten konden worden gebracht. Mag men uit dat antwoord (memorie van antwoord, wetsontwerp 5380, zitting 1962–1963, blz. 9) afleiden, aldus de leden van de V.V.D.-fractie, dat de Minister de toen bestaande regeling

voor juist hield en de delegatiebevoegdheid alleen wenste te handhaven met het oog op een «gelijktijdige wijziging van details ter aanpassing aan gewijzigde omstandigheden» en zo neen, wat was dan het oogmerk van het toenmalige kabinet?

De leden van de C.D.A.-fractie stellen daarbij de vraag of men mag aannemen dat op grond van deze informatie het parlement in de delegatiebepaling heeft berust.

Naar het ons voorkomt mag uit het door onze ambtsvoorgangers gegeven antwoord niet worden afgeleid dat de Minister de delegatiebevoegdheid alleen wenste te handhaven met het oog op een «gelijktijdige wijziging van details ter aanpassing aan gewijzigde omstandigheden». Zij handhaafden de delegatiebepaling met een beroep op de wetgevingsefficiëncy en in verband met het feit dat zich met betrekking tot de delegatie geen moeilijkheden voordeden. Deze gronden zullen voor het parlement mede een reden zijn geweest deze delegatiebepaling te aanvaarden. Voor wat betreft het voor juist houden van artikel 4 van de Uitvoeringsresolutie zij het volgende opgemerkt. In het Besluit 1940 werd in artikel 6 aan de Minister de bevoegdheid gegeven te bepalen dat eveneens niet tot het loon behoren:

b. verstrekkingen tot dekking van bijzondere kosten, zoals die ter zake van bevalling, ziekte, overlijden en dergelijke.

In artikel 4 van de Uitvoeringsresolutie 1953 werd bepaald dat tot het loon niet worden gerekend:

e. uitkeringen, welke dienen tot tegemoetkoming in bijzondere kosten ter zake van bevalling, ziekte en invaliditeit van de werknemer, ...enz.

Onder de werking van het Besluit loonbelasting 1940 werd voor de uitleg van het begrip «bijzondere kosten» aansluiting gezocht bij het begrip buitengewone lasten.

Van bijzondere kosten kon worden gesproken indien de uitgaven voldeden aan de in het derde lid van artikel 14 van het Besluit genoemde criteria. Deze hielden in dat van buitengewone lasten sprake was indien de werknemer ter zake van ziekte enz. grotere uitgaven had dan het merendeel der werknemers die wat inkomen, vermogen en gezin betreft in dezelfde omstandigheden verkeerden als belanghebbende. Op die wijze werd impliciet een onderscheid gemaakt tussen normale ziektekosten en bijzondere ziektekosten. Dit onderscheid werkte door voor vergoedingen ter zake van ziektekosten.

Vergoedingen voor normale ziektekosten waren niet vrijgesteld omdat hier formeel gesproken geen sprake was van ziektekosten.

Bij de invoering van de Wet op de loonbelasting 1964 verviel de vergelijkingsmaatstaf van artikel 14, derde lid, van het Besluit en daarmee het criterium voor de beantwoording van de vraag of sprake was van vergoedingen voor *bijzondere* ziektekosten.

De wijzigingen in de tekst van de betreffende bepaling in de Uitvoeringsbeschikking moeten naar onze mening tegen deze achtergrond worden bezien. In 1970 werd de tekst zodanig gewijzigd dat uitdrukkelijk werd vastgelegd dat de vrijstelling alleen vergoedingen voor *bijzondere* ziektekosten betraf. De wijziging van de tekst per 1 januari 1977 had tot doel vast te leggen dat alleen datgene wat wordt vergoed boven de vergoedingen voor premies ziektekostenverzekering en uitkeringen en verstrekkingen die naar aard en omvang overeenkomen met uitkeringen en verstrekkingen ingevolge de Ziekenfondswet, als bijzonder kan worden beschouwd.

Bezien tegen de hier geschetste achtergrond zijn wij van mening dat de bedoelde bepaling materieel niet belangrijk is gewijzigd en dezelfde strekking heeft als de betreffende bepaling in de Uitvoeringsresolutie 1953. Wij zijn tevens van oordeel dat met de wijziging in 1970 binnen de grenzen van de delegatiebevoegdheid gebleven is. Dit ten antwoord op de desbetreffende vraag van de leden van de C.D.A.-fractie. Deze leden vragen ons oordeel met betrekking tot de opmerking van het VNO en het NCW dat kan worden aangenomen dat naar de bedoeling van de wetgever ook de vrijstelling van artikel 12, letter e, van de Uitvoeringsbeschikking loonbelasting 1972 ten volle van toepassing is op deze uitkeringen, ook indien zij door fondsen worden gedaan.

Hierboven hebben wij uiteengezet waarom wij van mening zijn dat de wetgever van de aanvang af alleen vergoedingen voor *bijzondere* ziektekosten heeft willen vrijstellen. Door de wijziging van artikel 12, letter e, van de Wet Uitvoeringsbeschikking loonbelasting 1972 is deze bedoeling voorts uitdrukkelijk vastgelegd.

Budgettaire aspecten

De leden van de C.D.A.-fractie vragen ons in te gaan op de in het adres van VNO en NCW vermelde vraagtekens bij onze stelling dat het arrest tot een onaanvaardbare beoordeling van de desbetreffende werknemers zou leiden. De werknemers die hun ziektekosten vergoed krijgen van een derdenfonds doch ter zake geen aanspraken hebben, worden naar onze mening in de situatie welke thans ontstaan is, ten opzichte van twee groepen beoordeeld. Zowel bij werknemers die onder de Ziekenfondswet vallen als bij werknemers die een vergoeding van hun werkgever ontvangen ter zake van normale ziektekosten wordt de werkgeversbijdrage in de belastingheffing betrokken.

Voor de werknemers die onder de Ziekenfondswet vallen, gebeurt dit door het belasten van de aanspraak ter grootte van de werkgeversbijdrage in de premie Ziekenfondswet.

Voor werknemers die een vergoeding van de werkgever ontvangen gebeurt dit, indien zij een aanspraak op vergoeding hebben, door het belasten van die aanspraak tot een maximum ontleend aan de premie Ziekenfondswet. Hebben zij geen aanspraak dan wordt het deel van de uitkering of de vergoeding dat betrekking heeft op normale ziektekosten dat wil zeggen naar aard en omvang overeenkomend met uitkeringen en verstrekkingen ingevolge de Ziekenfondswet in de belastingheffing betrokken. Na het arrest van de Hoge Raad van 15 april 1978 wordt het deel van de werkgeversbijdrage dat betrekking heeft op normale ziektekosten naar onze mening ten onrechte niet meer belast in de situatie waarin de werknemer geen aanspraken heeft en de werkgeversbijdrage via een derdenfonds loopt.

Het is de leden van de V.V.D.-fractie opgevallen dat in de memorie van toelichting gesteld wordt dat in de situatie geschapen door het arrest van de Hoge Raad feitelijk belasting ontgaan wordt, terwijl in het adres van de Raad van Werkgeversverbonden gesteld wordt: «Computerberekeningen die zijn uitgevoerd bij de betrokken ondernemingen wijzen uit dat per saldo voor het gehele bestand van hun personeelsleden niet of nauwelijks sprake is van enig fiscaal voordeel».

Zij vragen of wij op de hoogte waren van deze berekeningen bij het ontwerpen van het wetsvoorstel en zo ja of wij daar dan toch geen geloof aan hebben gehecht gezien onze opmerking in de memorie van toelichting «dat de derving aan loonbelasting een veelvoud van f 10 mln. zal gaan belopen». Wij hebben tot nu toe geen kennis kunnen nemen van de hier genoemde computerberekeningen. Wel hebben wij onze ramingen opgesteld mede aan de hand van opmerkingen welke door de betrokken werkgevers zijn gemaakt. Wij zien dan ook geen aanleiding op deze ramingen terug te komen.

De leden van de genoemde fractie vragen of er bezwaar tegen zou zijn de namen van de betrokken werkgevers te noemen, opdat beoordeeld kan worden hoe groot de kans is dat ook andere grote werkgevers een onafhankelijk fonds zullen gaan oprichten. Wij achten ons niet bevoegd deze namen bekend te maken. Naar onze mening is dat ook niet nodig ter beoordeling van de vraag in welke mate andere grote werkgevers van de nu ontstane situatie gebruik zullen maken om eveneens onafhankelijke fondsen te stichten.

Het zal duidelijk zijn dat bij kleinere werkgevers met een personeelsbestand van enkele honderden werknemers onvoldoende risicospreiding kan plaatsvinden. Alleen bij werkgevers die voldoende werknemers hebben die niet onder de bepalingen van de Ziekenfondswet vallen is het draagvlak groot genoeg om op een verantwoorde wijze het risico te spreiden. Het gaat hierbij derhalve niet eens zozeer om het totaal aantal werknemers als wel om het aantal werknemers met een loon boven de ziekenfondsgrens.

Bereik van de voorgestelde delegatie

De leden van zowel de C.D.A.-fractie als de V.V.D.-fractie vragen waarom geen gewag gemaakt is van het feit dat de voorgestelde verruiming van de delegatiebevoegdheid zich niet beperkt tot de uitkeringen uit derdenfondsen maar zich ook uitstrekt tot alle in artikel 11, tweede lid, van de Wet op de loonbelasting 1964 genoemde aanspraken, uitkeringen en verstrekkingen.

Naar onze mening wordt in de memorie van toelichting niet de indruk gewekt dat de verruiming van de delegatiebevoegdheid zich beperkt tot de uitkeringen uit derdenfondsen. Wij willen hierbij wijzen op het laatste deel van de eerste alinea van blz. 5.

Ook willen wij in dit verband wijzen op het feit dat een wijziging van de Coördinatiewet wordt voorgesteld, terwijl de problematiek met betrekking tot de uitkeringen ter zake van ziekte e.d. daar materieel niet speelt.

Hiervoor hebben wij uiteengezet waarom wij het noodzakelijk achten de voorgestelde maatregelen niet te beperken tot de uitkeringen uit derdenfondsen.

De C.D.A.-fractie vraagt welke de materiële gevolgen zijn van het voorstel de Coördinatiewet te wijzigen, wanneer eenmaal de Wet op de loonbelasting 1964 zou zijn gewijzigd.

In de memorie van toelichting hebben wij reeds uiteengezet waarom de problematiek met betrekking tot de uitkeringen uit derdenfondsen ter zake van ziektekosten niet speelt in de Coördinatiewet. Voor wat betreft de onderdelen waar thans wel coördinatie bestaat tussen loonbelasting en sociale verzekeringen achten wij het ten einde discoördinatie in de toekomst te voorkomen gewenst dat de delegatiebevoegdheid in de Wet op de loonbelasting en die in de Coördinatiewet niet uit elkaar gaan lopen.

Ingangsdatum

Wij hebben er goede nota van genomen dat de leden van de V.V.D.-fractie zich in dit stadium uitdrukkelijk de vrijheid wensen voor te behouden om, eventueel in het licht van het antwoord op hun vragen, op een later tijdstip een inhoudelijke opmerking te maken over de voorgestelde datum van inwerkingtreding.

De Staatssecretaris van Financiën,
A. Nooteboom

De Staatssecretaris van Sociale Zaken,
L. de Graaf